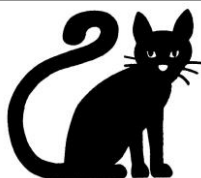

Het Kattebeltje

HET ADOPTIEPLAN

Sinds 1982 ontfermde ik mij over thuisloze katten en in maart 1986 richtte ik met twee vriendinnen de Stichting Help de Zwerfkat op. Het doel van deze stichting was zwerfkatten op te nemen, ze te laten opknappen en te laten bijkomen van alle ellende die ze vaak hadden moeten doorstaan; als ze dan na een liefdevolle behandeling eindelijk weer wat vertrouwen in de mens hadden gekregen, te plaatsen in goede tehuizen. Uiteraard pas na gesteriliseerd c.q. gecastreerd en ingeënt te zijn. Zo kregen in de loop der jaren honderden katten een nieuw tehuis. Echter elk jaar bleken sommige katten onplaatsbaar, dat wil zeggen niet geschikt om herplaatst te worden in een gezin. Sommige waren te oud, andere weer erg schuw. Ook waren er regelmatig katten die onzindelijk bleken te zijn. Enkele katten waren gehandicapt. Dit soort katten, die overigens vaak heel lief en aanhankelijk zijn, wil niemand in huis nemen: de oudjes niet, omdat men er tegenop ziet al weer snel afscheid van het nieuwe huisdier te moeten nemen. De schuwe katten niet, omdat de meeste mensen een knuffeldier willen. Onzindelijke katten: nou dat hoeft u niet te vertellen. Normaliter worden onplaatsbare katten in het asiel vaak afgemaakt. Vreselijk voor de dieren, maar ook voor de mensen die dit moeten uitvoeren. Maar je kunt katten nou eenmaal niet levenslang in een hokje laten voortleven. Omdat wij over veel ruimte beschikken, een groot huis en een grote afgeschermdede tuin, hebben wij gelukkig nog nooit een onplaatsbare kat hoeven laten inslapen en kunnen we deze dieren een gezellige oude dag geven. In 1997 hadden we zoveel onplaatsbare katten in huis, dat er geen plaats meer was om katten die nog wel geschikt waren voor een nieuw tehuis, tijdelijk op te vangen en zodoende besloten wij de doelstelling van de stichting aan te passen door ons uitsluitend te gaan richten op oude en gehandicapte katten. Er ontstond een goede samenwerking met

het asiel in Amstelveen. Zo werd er overeengekomen dat in het asiel terechtgekomen katten die geen enkele kans meer hebben om in een gezin geplaatst te worden, voorgoed bij onze stichting ondergebracht kunnen worden. Ook werd overeengekomen dat het asiel gezonde katten die wel voor plaatsing binnen een gezin in aanmerking komen, voor ons zou opnemen. Sindsdien zijn we dus eigenlijk een soort eindstation voor katten geworden. Elke kat die bij ons binnenkomt, is voor de rest van zijn leven verzekerd van een goed tehuis, met veel andere lotgenoten, en dat bevalt de snorrebaarden wel. Dat dit een kostbare zaak is, hebben we aan den lijve ondervonden, maar gesteund door de gulle giften van de donateurs en een enkele jaren geleden opgezet adoptieplan, kunnen we verder met ons liefdevolle werk. Voor de mensen die nog niet weten wat het adoptieplan precies inhoudt, zal ik proberen het zo duidelijk mogelijk uit te leggen. Elke kat die bij ons woont, kost alleen aan voeding minimaal € 0,50 per dag. Nog een hoge kostenpost is de kattenbak en niet te vergeten de dierenarts. Zo worden alle katten jaarlijks ingeënt, enkele keren per jaar ontwormd en regelmatig tegen vlooien behandeld. Omdat de katten veelal in zeer slechte conditie verkeren als ze bij ons binnenkomen, kost het vaak heel wat om ze weer op te lappen. En omdat het meestal om oudere

katten gaat, die in de regel sneller in de lappenmand zitten dan jonge katten, moeten ze vaker naar de dierenarts. Omdat de stichting geen subsidie ontvangt, proberen wij voor elke kat een zogenaamde adoptieouder te vinden. Met andere woorden, iemand die bereid is om een gedeelte van de kosten voor een bepaalde kat op zich te nemen, door maandelijks een vast bedrag aan de stichting over te maken. De geadopteerde kat mag uiteraard regelmatig bezocht worden, maar verder blijft de kat gewoon bij de stichting wonen. Wie interesse heeft om één van onze katten te adopteren, kan ons bellen om een afspraak te maken om persoonlijk een kat die nog voor adoptie in aanmerking komt, te komen uitkiezen. Ook kunt u tijdens de open dag één van onze katten financieel adopteren. Een andere mogelijkheid is om ons een adoptiekat voor u te laten uitkiezen. Of voor een hele snelle beslisser, gewoon de kat te adopteren die nu in deze kattenbel staat, en dat is **JOB**. Heeft u besloten één van onze lieverdjes voor minimaal € 15,00 per maand te adopteren, dan is het voor ons, en waarschijnlijk ook voor u, het eenvoudigst om uw bank of postkantoor opdracht te geven om maandelijks of per kwartaal een vast bedrag te storten op één van onze rekeningen met de vermelding van de naam van uw adoptie kat. En uiteraard ontvangt u van ons een foto van uw adoptieschat. Wellicht ten overvloede wil ik nog even melden dat er geen enkele kat bij ons is die een ongelukkig leven leidt. Onze katten worden goed verzorgd en mogen verder leven zolang het leven voor hen de moeite waard is. Worden zij ziek, en is er geen enkele kans op genezing, dan laten we ze pijnloos door onze dierenarts inslapen.

Els

Hoe het begon.....

Het begon op een dag, voorjaar 1978, toen een zwart/witte kater met roze neus, op witte sokken ons leven binnenstapte, zich na een grondige wasbeurt op de bank neer vleide en wegzakte in een tevreden sluimer. Toen na een paar dagen bleek dat hij absoluut niet van plan was uit zichzelf op te stappen, bracht de rubriek

"verloren dieren" in de plaatselijke pers uitkomst en zijn baasje meldde zich. Hij bracht mij een bos bloemen en voor de kat een grote tas, waarin de kat weer naar zijn eigen huis werd meegenomen. We misten hem, want je hecht je snel aan zo'n dier. Weken later trof ik zijn baasje toevallig en hoorde ik dat de familie toch van plan was hun beide katten naar het asiel te brengen, omdat het onmogelijk was gebleken ze elk weekend mee te nemen naar de caravan. De beslissing om ze de volgende dag meteen uit het asiel op te halen was snel genomen. En zo hadden we dus opeens twee katten: de ons al bekende zwart/witte kater en een grijs/witte poes. We noemden ze

Yin en Yang. De zwart/witte Yang herkende het huis en ons meteen en had geen enkel probleem. Yin, de poes, moest wel erg wennen; de eerste dagen bivakkeerde ze onder het dekbed in de slaapkamer, maar toen ze eenmaal door had dat beneden heel smakelijk eten werd geserveerd kwam ze de trap af en ontdekte toen ook tot haar vreugde de tuin. Ze had op een flat gewoond en daar probeerde ze op vierhoog door open ramen naar buiten te komen; ze had dus duidelijk voorkeur voor het buitenleven. Jammer genoeg kreeg Yang in 1987 een ongeneeslijke buikvliesontsteking en moest ik hem laten inslapen. Na enige tijd heb ik uit het asiel Jumbo opgehaald, later herdoopt in Joris. Yin vond het in het begin afschuwelijk dat ze nu het huis moest delen met een grote, vreemde kater, maar alles went. Joris was de meest goedmoedige cyperse kater die men zich kon wensen. Hij had maat 50 voeten en bijpassende snorharen, die hem het uiterlijk van een walrus gaven. Daarna kwam ik, inmiddels vaste vrijwilliger van het Amstelveense asiel geworden, in contact met een heel bange en verwilderde schildpadpoes. Pas na maanden wilde ze me een kopje geven en toen heb ik haar maar mee naar huis genomen. Haar naam: Juultje. Voor alles was ze in het begin bang en tot haar laatste dag heeft ze angst voor handen gehouden. Toen was er in het asiel opeens een kitten, zeven weken oud en het asiel was helemaal vol. Ik bezweek ter plaatse voor deze kleine cyper en nam haar onder mijn trui op de fiets mee naar huis. Ze kwam slapend het huis binnen. Juultje was vanaf het eerste moment haar moeder en trakteerde de kleine op grondige wasbeurten. Jammer genoeg is het kleintje, Jiri Anna genaamd, toen ze vier jaar was, doodgereden. Vervolgens kwam Jarka in ons leven. Juultje had lange tijd nodig om aan haar te wennen, ik denk dat ze Jiri Anna nog erg miste. In de zomer van 1995 begon Yin heel snel achteruit te gaan. Ze was nu ruim 17 jaar en de krachten waren op. Na vele jaren kwam er bij de dierenarts een einde aan haar poezenleven. Ze had een goed en lang leven gehad met altijd mensen om zich heen die van haar hadden gehouden en dat was een troostrijke gedachte. Vervolgens vond ik in het asiel een cypers/wit poesje.

Toen ik haar thuis neerzette, was het huis te klein. Juultje was absoluut niet van plan dit alles zomaar te accepteren; ze reageerde heel onvriendelijk en deed dat niet in stilte. Het heeft maanden geduurd vóór de huiselijke vrede weer een beetje hersteld was. De naam van de nieuwe aanwinst: Jippie. Joris is helaas ziek geworden en aan leukemie overleden en pas na maanden vond ik in het asiel weer een kater die ik aardig vond. Ik noemde hem Joppe. Hij is de grote vriend van Jippie, ze stoeien vaak en spelen tikkertje. Jarka houdt zich daar een beetje afzijdig van; zij is erg eenkennig en dat levert wel eens problemen op als ikzelf een poosje weg ben; de oppas heeft dan niet veel contact met haar. Ook Juultje is op hoge leeftijd overleden en ook zij had een fijn leven achter zich. DUS: na ruim 24 jaar katten te hebben gehad is de collectie op dit moment drie stuks groot: JARKA, JOPPE en JIPPIE. En daar laten we het voorlopig bij.

Romana

MIJN NAAM IS JOBJE

Ik zie eruit als een beeldig miniatuur poesje, zo klein dat iedereen die mij ziet, denkt dat ik nog een kitten ben; toch ben ik een volwassen dame van inmiddels ruim één jaar oud. Verleden zomer, toen ik nog maar 4 à 5 weken oud was, woonde ik met mijn hele familie op een boerderij in een schapenschuur. Omdat mijn lieve moeder en ook mijn tantes ieder jaar kindertjes kregen en we eigenlijk van niemand waren, omdat de boerderij verlaten was, is mijn hele familie door mensen van de stichting gevangen, behalve mijn broertje en ik. Wij hadden al onze familieleden in grote enge kooien gevangen zien worden en toen waren wij aan de beurt. Wij dachten slim te zijn en

lieten ons niet vangen. Elke dag als er weer zo'n enge kooi stond met voedsel erin, gingen wij heel pesterig op de kooi zitten en voor, achter en naast de kooi behalve erin. Na dit weken lang volgehouden te hebben, kwamen de mensen van de stichting alleen nog maar om ons eten te brengen. Nadat mijn broertje afgelopen winter was gestorven aan niesziekte, vond ik het niet meer gezellig zo in mijn eentje op de boerderij tussen de schapen. Toen ze afgelopen voorjaar weer eens een vangkooi voor mij neerzetten, had ik zo'n honger, dat ik niet wist hoe hard ik die kooi in moest lopen. Nadat ik gesteriliseerd was, mocht ik bij de stichting in de tuin spelen. En weet u wat nou zo leuk was? Mijn hele familie die ik al zo lang kwijt was, bleek ook bij de stichting te wonen. Als ik het had geweten, had ik me veel

eerder laten vangen.

Omdat wij zo schuw zijn, kunnen we niet geplaatst worden. Mij best hoor!!! Het leven is hier goed. Welke dierenvriend of -vriendin gaat mij adopteren? En als u belt en ik ben net geadopteerd, wilt u dan aan mijn tante Schilletje, of aan mijn neefjes Brammetje en Basje denken? Want ook zij zijn nog niet geadopteerd.

Groeten van Jobje

Hallo allemaal,

Ik ben Stijn, een stoere rooie vent en ik wil jullie een beetje meer vertellen over mijn leven bij de "Stichting". Tot de zomer van 2001 woonde ik met mijn 3 broertjes en zusje buiten, we waren zwerfkatten van ongeveer een jaar oud. Het was voor ons allemaal niet makkelijk. Elke dag moesten we genoeg eten zien te krijgen en we waren niet altijd even geliefd bij mensen. We zorgden dus dat we uit hun buurt bleven. Maar toen kwam er een vrouw die zich ons lot erg aantrok. Ik weet nu dat zij Els heet. Ze ving ons en nam ons mee ergens anders heen. Dit vonden we eerst helemaal niet leuk, want we kenden niemand, wisten niet wat ons te wachten stond en er liepen steeds mensen rond! We bleven maar met zijn viertjes bij elkaar, want samen waren we sterk. En als er dan mensen in de buurt kwamen bliezen we ze weg en dat hielp, want ze lieten ons met rust. Ik hoorde ze weleens praten over de bende van vier. Nou, dat zullen wij wel geweest zijn denk ik. Sommige andere katten liepen tegen die mensen hun benen aan te wrijven, kletsten tegen ze en lieten zich aaien! Nou, mij niet gezien. Aan mijn lijf geen polonaise. En dat kletsen? Dat is niets voor ons zwerfkatten, dat is iets wat de tamme kat van die mensen leert, want die kletsen ook zo veel! Enfin, wat ik echter wel kon waarderen, was dat ik elke dag eten kreeg, zonder er iets voor te hoeven doen! Als iedereen dan weg was at ik mijn buikje rond. Ook durfde ik nu wel af en toe te ravotten in de tuin. Dan rende ik achter een blaadje of takje aan en sloot vriendjes met andere katten, waar ik dan mee ging spelen. Ze vonden me allemaal wel aardig, geloof ik. Maar toen, op een dag, ging een van mijn broertjes weg, omdat hij zich niet zo lekker voelde. Ik heb hem nooit meer

teruggezien. Hij bleek iets aan zijn hart te hebben gehad en hij is doodgegaan. Ik vond het wel erg dat hij weg was en miste hem best. Ik zag dat de mensen daar ook wel een beetje van geschrokken waren. Zouden ze dan echt om ons geven? Ik weet het niet hoor. Maar goed, een paar weken later moest mijn zusje ook naar de dokter, want ze

voelde zich ook niet lekker. Zij kwam ook niet meer terug..... Dus toen waren mijn broertje en ik nog alleen over. Toen besloot ik mijn luizen... ehhh kattenleventje drastisch om te gooien. Het leven kan zo voorbij zijn wist ik nu, dus ik moest ervan gaan genieten en niet meer zo'n bange poeperd zijn. Ik ging eens kijken hoe andere katten met die mensen omgingen. Als de mensen eten kwamen geven, dan durfde ik een beetje dichterbij te komen. Kijken wat ze zouden doen. Ze gingen zomaar tegen me kletsen en noemden me Stijn. Ik had dus zelfs een eigen naam gekregen! Eigenlijk vond ik het best gezellig met die grote tweevoeters. Ze schopten ons niet weg, maar deden heel lief. Op een dag besloot ik mijn grens nog meer te verleggen. Ik keek goed

hoe Gijs het deed. Gijs is de macho van de "Stichting" en heeft zijn eigen harem, dus van hem kon ik nog heel wat leren. Hij liet zich aanraken en knuffelen en ik ging er voorzichtig bij staan. Ik vond het wel een beetje eng hoor, maar ik vertrouwde op mijn nieuwe vriend Gijs. En wat er toen gebeurde.... ik werd voor het eerst van mijn leven geaaid op mijn ruggetje! Snel draaide ik me om, om te kijken of die hand geen gekke dingen ging doen, want ik moest wel alert blijven natuurlijk! Die hand ging terug naar mijn kopje en toen weer over mijn rug. Ik deed mijn staartje omhoog van genot en wilde nog een keer....en nog een keer. Jeeetje, wat was dat lekker zeg, dat had ik eerder moeten ontdekken! Dit moest ik aan mijn broertje gaan vertellen. Hij was namelijk nog steeds erg bang en blies heel hard als er iemand in de buurt kwam, de bangerik. Hij heeft het allemaal zitten bekijken van een afstandje en ik heb hem langzaam overgehaald. En hij laat zich nu ook soms aaien, dat heb ik hem geleerd hoor! Nooit gedacht dat we nog zo gelukkig zouden worden! Nu wil ik wel elke dag knuffelen en ik ben ook helemaal niet bang meer. En tja,

ook ben ik gaan kletsen, want dat klinkt toch wel gezellig. Als ze tegen me praten, praat ik terug. En ze doen nooit lelijk tegen me hoor! Ze geven hier echt om mij en mijn broertje Japie! Het is hier echt geweldig zeg! Sinds een paar maanden zijn er nieuwe zwerfkatten bijgekomen.

Ik probeer ook hen over te halen die mensen te vertrouwen, maar dat is een zware klus, want zij zijn zo bang, ze laten zich zelfs niet eens zien! 's Middags als iedereen weg is, dan ga ik wel met ze spelen in de tuin en dan hebben we de grootste lol. Dan denken ze dat niemand hen ziet, maar ik weet dat ze stiekem door het raam boven staan te kijken hoor, dat heb ik ze weleens horen zeggen. Els wilde altijd al een stoere rooie kater die ze Stijn kon noemen. Nou, hier ben ik dus. En ik geniet met volle teugen van mijn goeie, nieuwe leven! En dat is ook mede mogelijk dankzij uw steun, dat wilde ik ook nog even kwijt. Dus blijven geven, hoor, dan blijven wij genieten!!! Oh ja, als u mij en Japie wilt bewonderen, kom dan wel op 31 augustus. Tot dan! Liefs, Stijn

JAARREKENING 2001

INKOMSTEN		UITGAVEN	
	2001		2001
Adopties,donaties	€ 54.414,13	Onkosten vrijwilligers	€ 1.585,10
Rente	€ 1.585,10	Schoonmaakartikelen	€ 2.444,45
Kassaldo per 31-12-'01	€ 216,87	Voeding en grit	€ 13.935,56
		Dierenarts	€ 6.478,59
		Porto en telefoon	€ 1.392,39
		Autokosten	€ 2.586,03
		Huisvesting	€ 20.435,05
		Computer en kantoorartikelen	€ 2.400,91
		Vaste lasten	€ 1.328,31
		Div. onkosten	€ 3.629,71
Saldo	€ 56.216,09	Saldo	€ 56.216,09

TROMP VERTELT:

Toen ik de uitnodiging voor onze Open Dag schreef, werd ik weer helemaal warm van binnen. Ik weet nog hoeveel aan die dag heb weer aan denken, nu ik Want de laatste moeilijk gehad. dat mijn gebit, van over was, worden. Ik laat doen als het begreep dat ik meemaken, dus toen ik weer het al gebeurd. waar was Els

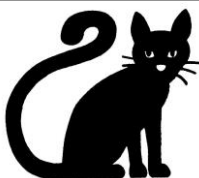
plezier ik vorig jaar beleefd. Het is leuk plezierige dingen te wat opgeknapt ben. tijd heb ik het wel Het begon ermee althans wat er nog getrokken moest wel veel met mij moet, maar iedereen dit niet zelf moest ik kreeg een prik en wakker werd, was Prima hoor, maar nou? Ze had mij

naar de dierenarts gebracht en nu wilde ik weer opgehaald worden. Ik zette mijn sonore stemgeluid op en bleef aanhouden. Els moest dat toch kunnen horen op de Thamerweg. Ja hoor, daar hoorde ik haar stem in de verte. Ik kon haar nog niet zien, maar dit was voldoende: ik kon nu stil zijn en afwachten. Het kwam helemaal in orde. Thuisgekomen werd ik afgezonderd in een grote kooi om wat op verhaal te komen. Ik ben al oud, maar ook sterk, dus ik kon mij al gauw weer tussen de andere katten begeven. Dan wil deze en gene ook wel eens een robbertje vechten en ik ben daar zelf ook niet vies van. Wat er toen precies is gebeurd weet ik niet, maar ik zat ineens met een pijnlijke plek onder mijn kin. Flink zijn, niet zeuren, dacht ik. Maar het werd steeds akeliger en ik wist niet hoe ik aan Els moest duidelijk maken dat het niet goed met mij ging. Je kon namelijk niets aan mij zien omdat het onder mijn kin zat. Gelukkig kwam Els er toch achter. Het bleek een abces te zijn en dat is niet leuk hoor. De dokter kwam eraan te pas en ik moest een tijdlang dagelijks antibioticazalf in de wond ingespoten krijgen. Annemieke is daar erg handig in en ik ben ook niet de beroerdste: heel geduldig bleef ik op het aanrecht staan tot het gebeurd was. Daar zou menige kat hier een voorbeeld aan kunnen nemen. Laatst was de dierenarts op bezoek en de kat die behandeld moest worden, was nergens te vinden. Zodra ze weer weg was, stond hij weer in de keuken. Zo ben ik helemaal niet. Nu gaat het weer goed met mij. Als vrijwilligster Mary op zaterdag komt, neemt ze mij op haar schouder en dan doen we een „rondje tuin”. Dan kan ik alles en alle katten vanuit een hoge en comfortabele positie bekijken. Sommige katten zijn dan wat jaloers, maar ik heb deze voorkeursbehandeling wel verdiend. Ik ben een opletende kat en zie erop toe dat alles gaat zoals het hier hoort. Els heeft altijd ideeën hoe het nog fijner voor ons kan worden. Dat zie ik goed. Dan zijn er weer nieuwe kinder- of poppenwagens voor ons gekomen of ze heeft weer iets aangeschaft om de spullen nog beter te kunnen opbergen. Alles moet altijd van de grond af, heb ik gemerkt. Maar ik kan niet begrijpen waarom dat is. Mijn kop is groot en ik heb veel hersens, maar hier kan ik niet bij. Wij plassen wel eens ergens tegenaan. Zou het daarom gaan? Ik kan het me niet voorstellen. Dat is toch niet erg? Vergeten jullie de open dag niet? Het is maar eenmaal per jaar, hoor. Ik zou niet willen dat jullie het misten. Daarom nodig ik persoonlijk alle mensen uit die ons een warm hart toedragen. U komt toch ook? Ik heb het in het groot hieronder nog eens af laten drukken. Ik woon hier al jaren en laat iedereen graag zien hoe wij onze tijd doorbrengen in ons fijne tehuis. Komen jullie ons aaien en met ons praten? Er zijn ook interessante kraampjes.

Tot ziens. TROMP

Stichting Help de Zwerfkat

Thamerweg 61
1422 XL UITHOORN
0297-566285

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223
KVK Amsterdam : 41205327

Stichting.help.de.zwerfkat@12move.nl

Open Dag

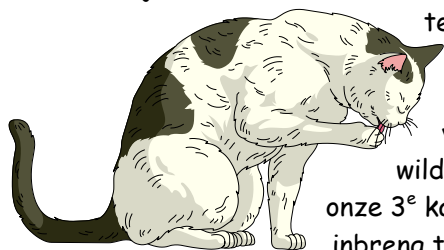
zaterdag 31 augustus 2002

van 11.00 tot 16.00 uur.

Thamerweg 61, Uithoorn

Hoe Yahya vrijwilliger werd.

De meeste mensen kennen mijn vriendin Linda wel en door haar ben ik ook vrijwilliger geworden. Eerst was ik alleen taxichauffeur, maar later heb ik Els aangeboden om wat klusjes te doen. Echt veel tijd heb ik niet en een ander probleem is, dat ik als vrachtwagenchauffeur pas 1 week van

tevorens weet wanneer ik vrij ben. Gelukkig heeft Els daar geen problemen mee en net als bij iedereen die wil komen helpen is alles wat er gedaan wordt mooi meegenomen. Mijn 1^e echte klus voor de stichting was het verzorgen en opvoeden van een in het wild gevangen kat. Dit is best goed gegaan, want na enig beraad is dit onze 3^e kat geworden. Verder klus ik graag en daar zal dan ook mijn meeste inbreng te vinden zijn. Dit betekent niet dat ik verder niets doe, want op

de open dag was ik er en zo hebben Linda en ik Els en Annemiek een rustige Kerst bezorgd door 1^e kerstdag de boel schoon te maken. 2^e Kerstdag was ook Anita aanwezig, waardoor het weer wat sneller ging. Anita was er al om acht uur en wij kwamen pas om half elf. Na de koffie is Anita naar huis gegaan en hebben wij het verder schoongemaakt en de katten nog eten gegeven. Na dit werk (want dat is het eigenlijk wel, ook al doe je het uit liefde) krijg je wel waardering voor de mensen die elke keer weer aanwezig zijn en dus het leven van de katten een warm hart

toedragen. Leuk is het ook, want je moet je even bij Tromp "melden" en tijger wil ook wel aandacht. Daarna zoek ik onze adoptiekat Bas op. Daarna is het maar of je de rest van de katten kunt omzeilen, want de meeste willen ook wel aangehaald worden. Eigenlijk heeft niemand daar problemen mee, want anders blijf je hier niet komen.

Groetjes en tot een volgende keer

Hierbij ingesloten treft u een acceptgiro aan.

Mocht u ons al gesteund hebben, dan kunt u deze als niet verzonden beschouwen.

Juli 2002